

Кантакузенъ билъ спасенъ и крепостъта освободена.

Българскитѣ борци, които взели живо участие въ биткитѣ, начело съ Момчила, се събрали на старейшински съветъ и решили да се отправи искане до Кантакузена за придобиване известни права, като награда за участието имъ въ борбата и биткитѣ, както и за признанието на тѣхния храбъръ предводителъ за самостоятеленъ владѣтель на българскитѣ земи. Кантакузенъ приелъ. Тогава момчилъ събралъ 3000 конници и 5000 пехотинци, завзелъ стратегически мѣста по Бѣломорското крайбрѣжие и поставилъ свои гарнизони. Българското население съ най-голѣма радостъ приело своя храбъръ вождъ, който далъ заповѣдъ за събиране на нови войници, запозналъ ги съ военното изкуство и поставилъ българско знаме на много български крепости отъ Солунъ до Галиполи.

Скоро князь Момчилъ разбралъ, че византиецътъ Кантакузенъ ималъ тайни помисли спрѣмо него и къмъ българската държава, отвѣждъ Родопитѣ: искалъ да се съюзи съ турскитѣ войски отъ Мала-Азия, да ги извика да минатъ Галиполи и по този начинъ да съсипе и него и Палеолога и на всѣка цена да затвърди своята власть и корона. Но тогавашната Византийска империя била въ своя залѣзъ. Вътрешнитѣ борби за трона я разяждали и тя